

Свій тягар не тяжить

Професійне життя очільника профспілкової первинки завжди підпорядковане одному найважливішому завданню – захисту трудових прав та інтересів спілчан. Тому кожен представник цього передового загону профлідерів відчуває велику відповідальність. Перший час після обрання її усвідомлення особливо гостре. Але і з набуттям досвіду воно не зникає – просто людина вчиться ефективно діяти з позиції взятих на себе зобов'язань.

Олега Демченка обрали головою первинки ПМГУ Іршанського гірнико-збагачувального комбінату восени минулого року. Він вже адаптувався на посаді, поставив перед собою конкретні цілі та працює над їхнім досягненням. Розповідає:

– Відповідальність, звісно, відчуваю. Та «свій тягар не тяжить», адже це було свідоме рішення. Коли моя попередниця Руслана Примасюк написала заяву про звільнення за власним бажанням, я все обміркував і подав свою кандидатуру. Розумів, що хочу відстоювати права людей, хочу, щоб вони не втратили довіру до Профспілки. Дякую колегам, що мене підтримали.

Робота голови первинки вимагає знання багатьох нюансів. Напочатку мені було непросто, навіть при тому, що маю за плечима досить серйозну виробничу і профспілкову «школу». Я ж місцевий, виріс в Іршанську. Встигнув попрацювати на різних підприємствах – спочатку електрогазозварником та водієм у ТОВ «Валки-Ільменіт», потім механіком, майстром основної виробничої дільниці на Межиріченському ГЗК. Там вже був членом Профспілки, брав активну участь у молодіжному русі, опікувався культурно-масовими заходами.

Потім виїжджав за кордон – працював на металургійних заводах у Чеській Республіці, дізнався там багато корисного – як щодо організації виробничих процесів, так і з приводу створення умов праці й побуту для персоналу. А як повернувся в Україну, за запрошенням друзів прийшов на Іршанський ГЗК АТ «ОГХК» майстром основної виробничої дільниці кар'єру №8. І тут долучився до профспілкових справ, згодом мене обрали головою цехового комітету ПМГУ.

Тобто досвід був, але зовсім іншого масштабу. Одна справа – цех, хоч і великий, і зовсім інша – 19 підрозділів. На нашому підприємстві зараз працює 1474 особи, з них 1428 – члени Профспілки. В усіх – свої потреби, свої питання. Втім, головні проблеми і прагнення в колективу спільні. У центрі уваги – зайнятість і зарплата.

Поки триває війна в Україні щось планувати складно. Через блокаду логістичних вузлів призупинено відвантаження ільменітового концентрату за діючими контрактами. Це означає брак коштів, на тлі якого говорити з адміністрацією про якісь масштабні соціальні проекти немає сенсу.

Але ж ціни на товари і послуги за 2022 та 2023 роки зросли більш ніж на 20%, а зарплати залишились на рівні 2021 року (саме тоді відбулося останнє підвищення тарифів та окладів). Тому першочерговим напрямом роботи для нашого профкому я вважаю перемовини з керівництвом філії та компанії щодо підняття заробітної трудової колективу «ІГЗК» АТ «ОГХК». Консультації вже розпочато, і сподіваюсь, вони дадуть результат. Найголовніша передумова для цього у нас вже є: ми з соціальними партнерами одразу домовились про відкриту і чесну комунікацію.

Також у пріоритетах – повернення виплат за нормами колективного договору, які на період воєнного часу «заморожені», розвиток молодіжного руху – хочеться, щоб молодь приходила на підприємство, залишалася тут працювати, долучалася до профспілкових справ. А потім, після нашої Перемоги, візьмемось за більш масштабні речі. Є мрія, наприклад, досягнути європейських умов праці на виробництві, збільшити кількість робочих місць шляхом відкриття нових гірничодобувних ділянок...

Іршанський ГЗК – унікальне підприємство, наша продукція – стратегічний ресурс, титан, наші працівники – відповідальні, висококваліфіковані фахівці, згуртована успішна команда. Тож я впевнений, що і в комбінату, і в його первинки ПМГУ все ще попереду.

